

(המשך מעמוד 15)

גדול. אצילינפשו, ליברל ודמוקרטי של ממש. הוא גם צדק.

● **על מילחמת-הלבנון:** במילי-חמה נעשו דברים בלתי צפויים מראש. שררהחוץ האמריקאי, אלכסנדר הייג, תמך במיבצע, אך בא מיפנה והאי מריקאים הפריעו למיבצע, עלידי ריבוי הפסקות-אש. היו פי 10 יותר הפסקות-אש מאשר פעולות-אש. הני שיא הלבנוני נרצה. ההצלחה היתה מוגבלת. המחיר, באופן יחסי, היה גבוה. הממשלה כולה היתה פעילה במילחמת-הלבנון. היא התערבה אפילו בבעיות של טאקטיקה. יותר מאשר כל הממשלות הוותיקות, האריסטוקרטי-טיות, שהיו הולכות באותה הדרך. הממשלה היתה צריכה לפקח על המילחמה בשיקולים פוליטיים, ולהשי-איר את ניהולה למפקד הצבאי.

● **על הרת: אני בעד דמוקרטיה,** ולא תיאוקרטיה. אני קרוב מבחינה זו ל'בוטניסקי יותר מבגין. אינני אנטי-דתי. אני לא אתיאסט. למרתי יותר מדי פילוסופיה כדי שאי-היה אתיאסט. עזרה להקמת בתי-כנסת — זה ברר. משכורת לדיינים ולרבנים — זה ברר. שיחורר בחורי-ישיבה מי-שרות צבאי — זה לא ברר, זה כך-גוריון. אין לזה קשר לדת, וזה פשע כלפי המדינה.

אינני נלהב לגבי קולנוע בשבת. ולא לכל מיני אפליות הנוגעות לנשים. זו גזירה שאני חושב שאין היום סיכוי להתגבר עליה.

יש הרבה צביעות משני הצדדים. גם של הרתיים וגם של החילוניים.

● **על הרמוקרטיה:** אני נגד החוק נגד "כך". אני נגד החוק נגד מיצארי. אני נגד חוקים פוליטיים מיוחדים. אני נגד האפשרות שנתנה הכנסת, ברוח משותפת של כל סיעור-תיה, לוועדת-הבחירות המרכזית לפי-סול רשימות פוליטיות. טוב שאנשים כמוני הם רמוקרטיים קיצוניים.

● **על המיזרחיים:** הם חלק מהעבר הפופואר של האירגון הצבאי הלאומי. זה היה האירגון היחידי שבו לא היו קיימות עדות בכלל. לא כשורה, לא במפקדה, לא במחנות ולא בכתבי-הסוהר.

אצל המיזרחיים הלב חם יותר מאשר אצל האשכנזים. גם תפיסתם הפוליטית הכללית-ההמונית יותר כריאה. יותר קרובה למציאות.

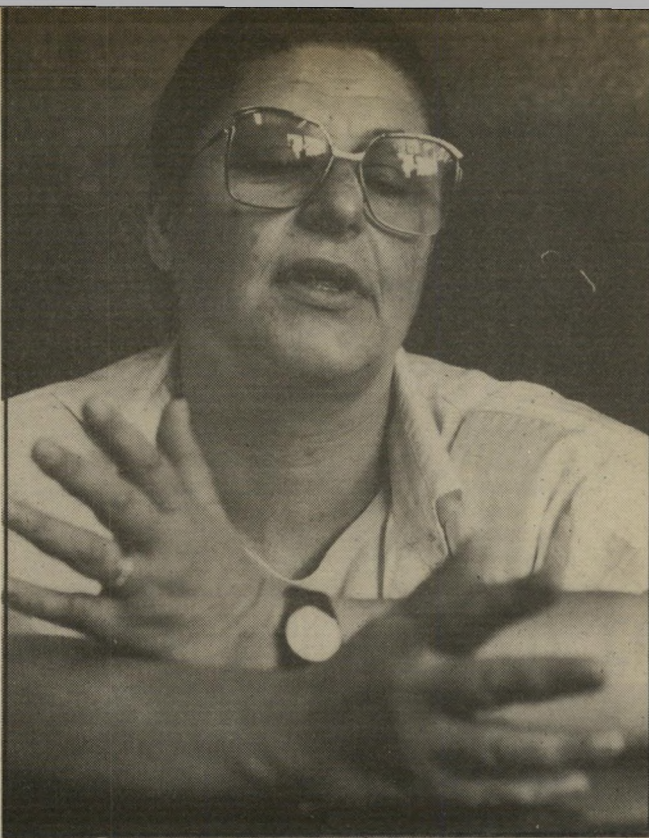
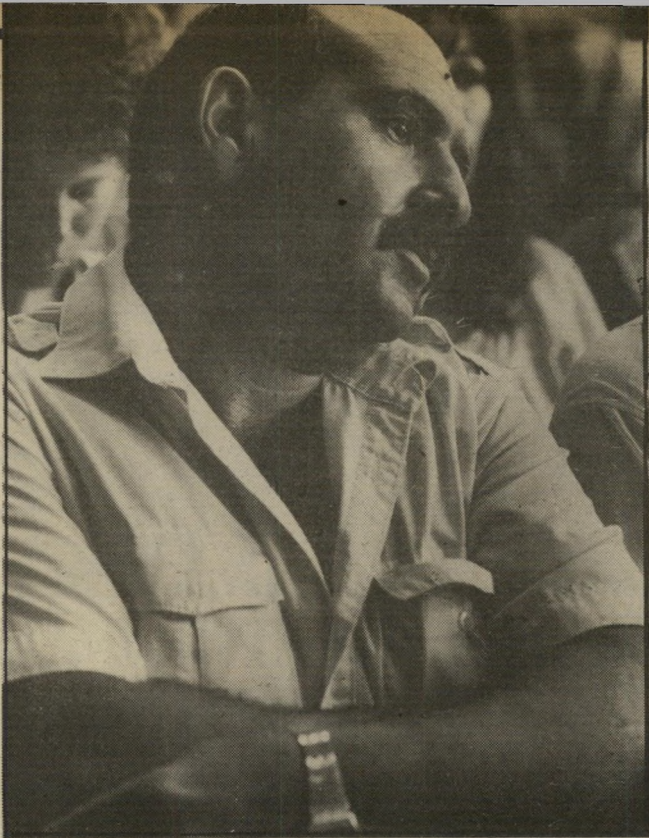
● **על הערבים והשלום:** קיי-מת בעיה ערבית. המציאות לא תמיד נעימה. קיבוצי השומר הצעיר ידעו לתפוס את חלקיה-ארי של הארמות הנטושות, אך היתה להם דיעה פוליטית שאינה הולכת בר-בבר עם מעשיהם. מרכזי בנטוב אמר לי פעם שיש לו מוסר-כליות. אמרתי לו: "על-זה היית צריך לחשוב טרם עזבת את ורשה. עכשיו זה מאוחר."

הבעיה היא: האם אנחנו מוכנים להשלים שישלקו אותנו מכאן, לכל-הרוחות, תוך מעשים אכזריים ביותר, או שלא ניתן?

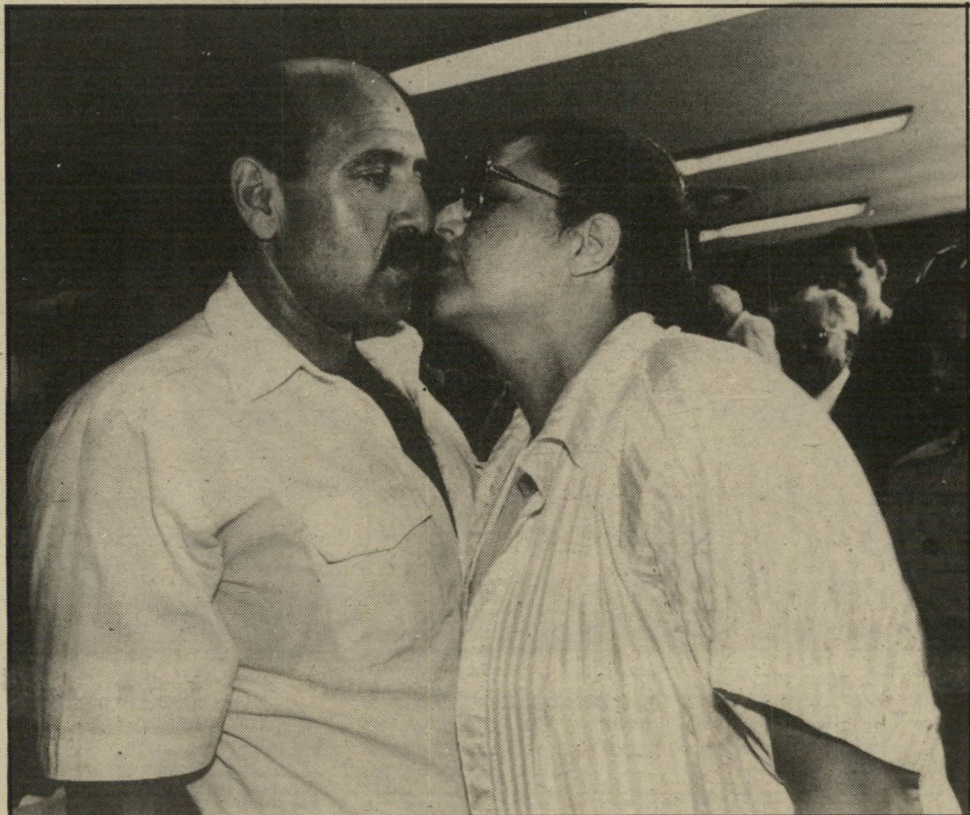
כשעושים קוצ'נירופוצ'ניו עם ערפאת ודומים לו — מה אני יכול לעשות?

הערבים לא רוצים את הגדה או את ירושלים. הם רוצים את תליאביב ואת חיפה. הם גם אומרים את זה. כך כתוב באמנה הפלסטינית. זה לא סוד. אפילו היינו חוזרים לגבולות 1967, הרבר היה בלתי-אפשרי, המרחקים השתנו, יכר-לתהפתעה גם כן. היום הכל יותר קרוב. בגלל המהירות. לא רק גיוריות קרובה אליי מכפי שהיתה לאבי, גם חזירה מעבר לגבול, לתוך הארץ, היא היום יותר מהירה וקצרה. לחזור לגבולות '67, פירושו לחזור למצב חדש וגרוע.

אני נוטה להאמין לגויים כשהם מאיימים עלינו. אני מבין לרוחם של מי ששאפים לשלום. אני מבין לליבם. מילחמה אינה תלויה בשום הסכם-שלום. כל הסכם-שלום אשר יכלול נסיגה מחילשום-אותנו. העיקר זה להיות חזקים. על חוויש-לום אמר כבר הנרי קיסינג'ר. שכל המילי-חמות באירופה פרצו בין מדינות שהיו כניהן חוויש-שלום.

אביבה גרנות מעידה, בעלה אבי שולח בה מבט פאתטי

ובהיסקה הוא ניגש אליה והיא מנשקת אותו

ליצור אומלל ושבור. ציפי נותרה יפה וצעירה, לבושה בסיגנון חתיכי, ושי-ערה הבלונדי והמתולתל ארוך וסכסי. שיערה של חווה קלוע בצמה סינית קצרה, ופסיכספ רכים שזורים בו. גם גרנות הופיעה באותה התסרוקת עצמה. יתכן שזאת אופנת-הכלל. המישפט התורש, וגרנות חזרה לדוכן-העדים. היא ענתה לעורך-הדין מקרין על שאלות ברבר מצנה הכספי של המישפחה.

מקרין חקר במרץ, והשתדל מאוד. אשתו, רותי, ישבה באולם והאזינה לו. גם מישל חודר, חוקר-המישטרה המי-הולל, הביא את אשתו, צעירה שחרי-חורת, יפה וגבוהת-קומה. כולם סקרנים לראות מה יקרה במישפט. איך תעיד גרנות וכיצד תגיב יערי. המתח יעלה שוב, כאשר תעלה יערי לדוכן-העדים. נראה כי מתכים לה ימים קשים בחקירה הנגרית של דבורין. אין רחמים ברין.

תה ציפי. ציפי קמה והביאה לה עוד כוס-מים. אהוד לא הביט בחווה. סיגריה בלתי-דלוקה בפיו והוא הסתכל במבט קפוא בגרנות.

"אהוד לא אהב אותך, בלשון המ-עטה," אמרה התובעת לגרנות. "זה נכון!" הינהנה הנאשמת.

נסעו יחד לחוף-לארץ, אני וחווה" הורתה גרנות. "אבל גם הבעלים שלנו נסעו יחד לברם," אמרה. "מעולם לא נתתי לחווה סמים, רק אסיוואל לפי לה מהמלאי הפרטי שלי".

בהפסקה הגיע בעלה של גרנות, אבי, כפעם הראשונה למישפט. כעבר הוא ניסה להתאבד בגלל המישפט, כעת הוא נראה-טוב. הוא נשק לאשתו ושוחח איתה. ציפי ניגשה לאחותה, לחזק את רוחה.

ליד ציפי, ניכר עוד יותר השינוי בחווה. האשה הזוהרת של פעם הפכה

הכסף שיערי, כיסחה מהחשבון שלה". אבל היא הזהירה את יערי לא לקחת כסף זר. "תראי מה שקרה לי בהסתר-רות-הרוקחים, נשארתי על השטיח!" אמרה לה.

"לא מעלתי בכסף של הסתררות-הרוקחים", חזרה ואמרה, אבל הורתה כי החוויה 106 אלף דולר, והיתה צריכה לשם כך למכור את כל רכוש המיש-פחה, וגם את דירתם.

גיסתה של הנרצחת, אסתר שפאן, האזינה קשב רב לערות. כאשר אמרה גרנות: "הזקנה עלתה למכונת", צעקה הגיסה: "היא לא זקנה! היא לא זקנה!" ואחר-כך הלכה להתיעץ עם התובעת, פנינה דבורין, אם מותר לה לשוחח עם עיתונאים. "הם מבבלבים לי את המוח," אמרה.

"לא לחצתי עליה להתגרש מאהוד, כדיוק ההיפר", אמרה גרנות. יערי התייפחה, היפנתה עיניים מתחננות אל עורכירדינה, אל בעלה אהוד ואל אחור

כוסות מים ומניפות

יש יב נקבצו כולם לאולמה של נשיאת בית-המישפט המחוזי, חנה אכנור. אביבה גרנות עלתה על דוכן-העדים כדי למסור את עדותה. היו שם כל הקבועים: השופטים, הנאשמות, עורכי-הדין, קרובי-המיש-פחה והסקרנים. גם העיתונאים והטלוויזיה היו שם. היה כליכך צפוף באולם, שכמה עיתונאים ישבו על המדרגות.

גרנות ביקשה כוס-מים, ושטרט מיהרה למיסדרון וחזרה עם שתי כוסות. האחת לאביבה גרנות והשניה לחווה יערי. "עשו ממני מלצרית," אמרה השטרט. "אולי הן רוצות גם משהו לאכול?"

גם לקהל היה חם, כמה נשים הביאו מניפות מהבית ונופפו בהן בעזו. רק לשופטים היה נעים: פיתחי מיווג-האוויר נמצאים מעל דוכן-השופ-טים.

נקרירות ובשלווה ענתה גרנות על השאלות שניגורה. נתן קנת. היא לא התלהבה ולא התעצבנה. גם כאשר ניסה עורך-הדין ררו מקרין, סניגורה של יערי, להוציאה מכליה, היא שמרה על קור-רוח.

"לא נהנית מהכסף", חזרה ואמרה, והרחיקה את עצמה מכל מניע לרצח התיירת מלה מלבסקי. היא חיכה כאשר שאל אותה מקרין אם זה נכון שכנתה את יערי "דיפרסיבה" וענתה: "זה לא אני קראתי לה ככה, זה בעל-בית-המישפחה. שם עברתי לפי הקול שלה הוא קרא לה דיפרסיבה!"

"היא לא זקנה!"

אני חפה מפשע, רציתי להר-אחיק את המישפחה שלי מכל העניין. חזרה וענתה גרנות לשאלות עורכי-הדין. היא לא סיפרה לבעלה, אבי, שום דבר על מות התיירת ולא על